

3 Ιουλίου 2018

Αναζητώντας τα όρια με έναν Θεό που ζει εκτός αυτών.. (πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου)

/ [Πεμπτουσία](#)

Αναζητώντας τα όρια, με έναν Θεό που ζει εκτός αυτών και έναν κόσμο που συνεχώς προσπαθεί να τα υπερβαίνει...!

Σε αυτό το άρθρο μας, αγαπητοί μας αναγνώστες, θα προσπαθήσουμε να περιγράψουμε μια γενική εικόνα, που λίγο πολύ, όλοι ζούμε και έχει πέσει στην αντίληψή μας, αλλά λίγες φορές ξέρουμε, πως να υπολογίσουμε όλα τα δεδομένα και να αντιμετωπίζουμε σωστά χωρίς να παρεκκλίνουμε από το θέλημα Του Θεού.

Είναι γεγονός, ότι από την βρεφική μας κι' όλας ηλικία, ο άνθρωπος μαθαίνει να μπαίνει σε όρια και πλαίσια. Ερχόμαστε γυμνοί στον κόσμο, αλλά είδη από τις πρώτες στιγμές στο εξωτερικό περιβάλλον από την μήτρα της μητέρας, στο παιδί θα το υποβάλλουν στο πρώτο λουτρό του και θα του φορέσουν τα πρώτα του ρουχαλάκια. Ο πολιτισμός δηλαδή φροντίζει για τις ανάγκες, αλλά ταυτόχρονα οριοθετεί και περιορίζει, αφού μπαίνουμε σε καλούπια που όλοι μαθαίνουμε να ζούμε με τα κοινώς αποδεδειγμένα πράγματα, που κάποιοι άλλοι φρόντισαν για εμάς, πριν από εμάς και εμείς ως φορείς τους, θα μεταδώσουμε και στις επόμενες γενιές μετά από εμάς.

Το οικογενειακό, εκπαιδευτικό και κοινωνικό μας περιβάλλον, θα αυξήσει περισσότερο την επίδρασή του στο νέο μέλος της οικογένειας και κατ' επέκτασιν της κοινωνίας, αφού το παιδί μεγαλώνοντας, έχει καλύτερη συνείδηση γι αυτό που είναι και τις προοπτικές που μπορεί να ακολουθήσει να γίνει. Το παιδί δρα ως σφουγγάρι και όσο ωριμάζει, οπωσδήποτε βελτιώνεται και η αλληλεπίδραση στα ερεθίσματα και τα όρια συμπεριφοράς στα οποία τίθενται, επιβάλλονται ή στην καλύτερη περίπτωση εμπνέονται, από το περιβάλλον που βιώνει το παιδί, εντός και εκτός σπιτιού.

Ένας από τους παράγοντες κοινωνικοποίησης και δραστηριοποίησης του ανθρώπου, χωρίς βέβαια να είναι αυτοσκοπός, αποτελεί και η Ενορία στη ζωή του ανθρώπου-πιστού. Η Ενοριακή κοινότητα επηρεάζει την ζωή του κάθε μέλους, ιδιαίτερα όταν ευρίσκεται στην τρυφερή παιδική ηλικία του και φυσικά όχι βέβαια μόνο σε αυτήν, καθώς αποκτά εμπειρίες που θα τις θυμάται σε όλη του την ζωή. Είτε από την συμμετοχή στη λατρεία, είτε από τις ποιμαντικές δράσεις και

ιδιαίτερα στη Κατηχητική Σύναξη, είστε σε ενεργή συμμετοχή σε μυστήρια και Ακολουθίες, το παιδί μαθαίνει για την πίστη του για τον Θεό, μπαίνοντας και εδώ σε κάποια στάνταρ που όμως υπερβαίνουν τα στενά ανθρώπινα κοινωνικά πρότυπα, αφού έρχεται σε κοινωνία με τον Άκτιστο Θεό.

Σε αυτό το σημείο, με βάση τα δεδομένα αυτά και όσα θα ειπωθούν στη συνέχεια, έρχονται και περιπλέκονται λίγο τα πράγματα και χρειάζονται μερικές ορθόδοξες θεολογικές κατευθύνσεις. Από την μία έχουμε μία ανθρωπότητα, που στο διάβα της ιστορίας, της εξελίξεως και της τεχνολογικής της προόδου, συνεχώς προσπαθεί να υπερβαίνει τα καθιερωμένα όρια της. Αυτό δεν ισχύει μόνο στις αθλητικές επιδόσεις, αλλά και γενικότερα σε κάθε επίπεδο (μορφωτικό, επιστημονικό, τεχνολογικό, καλλιτεχνικό, οικονομικό κ.α.) που πριν θεωρούταν αδύνατο και ακατόρθωτο και τώρα είναι δυνατό και κατορθωτό. Από την άλλη έχουμε και Τον Έναν Αληθινό Θεό, ο Οποίος υπάρχει και κινείται πέρα από τα πεπερασμένα όρια του ανθρώπου, είτε τα νοητικά είτε τα αντιληπτικά. Γι αυτό το λόγο ο Θεός δεν ανακαλύπτεται αλλά μόνο όταν ο ίδιος θέλει αποκαλύπτεται! Ότι γνωρίζουμε για Εκείνον, είναι προϊόν της δική του συγκαταβάσεως και φιλανθρωπίας και γι αυτό είναι ο Θεός των Πατέρων ημών, δηλαδή της πίστης και της εμπειρίας όλων των θεόπνευστων ανθρώπων, οι οποίοι δεν κράτησαν τις εμπειρίες τους, για τον εαυτό τους μόνο, αλλά διέσωσαν και μετέδωσαν και σε εμάς, που απέχουμε πολλές φορές πνευματικά από εκείνους ή έχουμε επηρεαστεί γνωσιολογικά από τις δομές του κόσμου, σε μια «Ακαδημαϊκή» μόνο Θεολογία, που όμως γίνεται τροχοπέδη σε αυτό που είπε ο ίδιος ο Κύριος : «μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά ότι αυτοί τον Θεόν όψονται» (Ματθ. ε', 8).

Με όλα όσα παραθέσαμε παραπάνω, ενώ λοιπόν έχουμε έναν Θεό που βρίσκεται πάνω από τα όρια μας και ήρθε και σκηνώσε σε εμάς, προσλαμβάνοντας αυτά τα όρια και τα αγίασε. Ενώ έχουμε μία ανθρωπότητα, και την δίψα του σύγχρονου ανθρώπου, συνεχώς να θέλει να υπερβαίνει τα δικά του όρια και να φτάσει στα «όρια» ακόμη και Του Θεού, αυτές οι κινήσεις δεν σημαίνει απαραίτητα ότι συναντιούνται και ενώνονται, αλλά ίσα-ίσα δημιουργείται μία σύγχρονη «Βαβέλ που ο άνθρωπος όσο προσπαθεί να προσεγγίσει με τα δικά του δεδομένα, τόσο πιο πολύ απέχει και αγνοεί. Ο Θεός θέλει να Τον αναζητούμε, θέλει να επικοινωνούμε μαζί Του, αλλά δεν μπορούμε να Τον κατακτήσουμε, αλλά μόνο δια της ταπεινώσεως να αφευούμε να μας «κατακτήσει» Εκείνος...!

Τι ακριβώς εννοούμε, δεν θα το πούμε άμεσα εμείς, θα παραθέσουμε την διήγηση ενός συγγραφέα, ο οποίος είναι αμφιλεγόμενος για την πίστη του έναντι της Ορθόδοξης Εκκλησίας, αλλά παρόλα αυτά διασώζει μια συνάντησή του στα Καρούλια του Αγίου Όρους, με τον γέροντα Μακάριο τον Σπηλαιώτη. Μιλάμε για τον Νίκο Καζαντζάκη. Για οικονομία χώρου δεν θα παραθέσουμε όλο τον διάλογο, αλλά μια μόνο μικρή περίληψη, ενδεικτική για το σημαίνει να «κατακτηθούμε» από τον Θεό : *«Ανάμεσα στους ερημίτες τούτους ζούσε τα χρόνια εκείνα, ξακουστός για την αγιοσύνη του, ο Μακάριος ο Σπηλαιώτης. Αυτόν κίνησα να δω. Από τη στιγμή που πάτησα στο ιερό βουνό, είχα πάρει την απόφαση να πάω να τον δω, να σκύψω να του φιλήσω το χέρι και να του ξομολογηθώ. Όχι τα κρίματά μου, δεν πίστευα να χα κάμει ως τότε πολλά, όχι τα κρίματά μου παρά την εωσφορική αλαζονεία που συχνά μ' έσπρωχνε να μιλώ με αναίδεια για τα εφτά μυστήρια και τις δέκα εντολές και να θέλω να χαράξω δικό μου δεκάλογο. Έφτασα κατά το μεσημέρι στ' ασκηταριά. Τρύπες μαύρες στον γκρεμό, σιδερένιοι σταυροί καρφωμένοι στους βράχους, ένας σκελετός πρόβαλε από μια σπηλιά, τρόμαξα. Σα να χε φτάσει κιόλας η Δευτέρα Παρουσία και ξεπρόβαλε ο σκελετός αυτός από τη γης και δεν είχε ακόμα προφτάσει να ντυθεί όλες τις σάρκες του. Φόβος κι αηδία με κυρίεψε, και συνάμα κρυφός ανομολόγητος θαμασμός. Δεν τόλμησα να τον ζυγώσω, τον ρώτησα από μακριά. Άπλωσε το ξεραμένο μπράτσο, αμίλητος, και μου δείξε μια μαύρη σπηλιά αψηλά στα χείλια του γκρεμού. Πήρα ν' ανεβαίνω πάλι τους βράχους, με καταξέσκισαν τα αγκρίφια τους, έφτασα στη σπηλιά. Έσκυψα να δω μέσα. Μυρωδιά χωματίλα και λιβάνι, σκοτάδι βαθύ. Σιγά-σιγά διέκρινα ένα σταμνάκι δεξιά, σε μια σκισμάδα του βράχου, τίποτα άλλο. Έκαμα να φωνάξω, μα η σιωπή μέσα στο σκοτάδι ετούτο μου φάνηκε τόσο ιερή, τόσο ανησυχαστική, που δεν τόλμησα. Σαν αμαρτία, σαν ιεροσυλία μου φάνηκε εδώ η φωνή του ανθρώπου. Ευλόγησον, πάτερ, είπα κι έσκυψα να του φιλήσω το κοκαλιασμένο χέρι. Κάμποση ώρα σωπαίναμε. Κοίταζα με απληστία την ψυχή τούτη που είχε εξαφανίσει το κορμί της, αυτό βάραινε τις φτερούγες της και δεν την άφηνε ν' ανέβει στον ουρανό. Ανήλεο, ανθρωποφάγο θεριό η ψυχή που πιστεύει. Κρέατα, μάτια, μαλλιά, όλα του τα χε φάει. Δεν ήξερα τι να πω, από που ν' αρχίσω. Σαν ένα*

στρατόπεδο ύστερα από φοβερή σφαγή μου φάνταζε το σαράβαλο κορμί μπροστά μου. Ξέκρινα απάνω του τις νυχιές και τις δαγκωματιές του Πειρασμού. Αποκότησα τέλος:- **Παλεύεις ακόμα με το Διάβολο, πάτερ Μακάριε;** τον ρώτησα.- **Όχι πια, παιδί μου. Τώρα γέρασα, γέρασε κι αυτός μαζί μου. Δεν έχει δύναμη. Παλεύω με το Θεό. - Με το Θεό;;;;;! έκαμα ξαφνιασμένος κι ελπίζεις να νικήσεις; -Ελπίζω να νικηθώ, παιδί μου. Μου απόμειναν ακόμα τα κόκαλα. Αυτά αντιστέκονται...!** (Απόσπασμα Από το έργο «Ασκητική»).

Ελπίζω και εγώ να μην υπερέβην τα όρια της δικής σας υπομονής και αντοχής να διαβάσετε αυτές τις γραμμές! Σας ευχαριστώ!

Πηγή: www.euxh.gr